

Öncü İşçi

Devrimci İşçi
Partisi'nin merkezi
yayın organı
Gerçek gazetesinin
ücretsiz ekidir

İşçi sınıfının burjuvazinin ideolojik hâkimiyetinden kurtulması için mücadele ediyoruz. Öncü İşçi sayfaları işçilere içinde yaşadığımız sömürüye dayanan sınıf toplumunun gerçeklerini ve çözüm yollarını açıklamak, işçileri sınıfın öncüsü olma yolunda bilimsel sosyalizm ile donatmak için hazırlanıyor.

İşçinin Sözlüğü

Burjuvazi:

İçinde yaşadığımız toplumun hâkim gücü sermayedir. Sermaye, para, makineler ya da binalar gibi cansız varlıkların toplamı değildir. Marx'ın söylediği gibi **sermaye insanlar arasında bir ilişkidir**. İşçi emek gücünü ücret karşılığı patrona satar, ardından bu ücretten kat be kat daha fazla değer üretir. Bu fazlalığın adı **artık değer**dir. Bu artık değer bütünü patrona kalır. Sermaye ilişkisi, işçilerin sömürülmesinden oluşan artık değer kapitalist tarafından sermayeyi daha da büyütme üzere ele geçirilmesidir. Burjuvazi işte bu **sermaye ilişkisinin taşıyıcısı olan toplumsal sınıftır**. Bu yüzden günlük dilde sermaye ve burjuvazi kavramı eş anlamlı olarak kullanılmaktadır. Fabrika, maden, otel gibi üretim araçlarıyla, banka, sigorta şirketi, finans kuruluşla-

rının ve büyük çiftliklerin patronları ile ayrıca bu kuruluşların üst düzey yöneticileri burjuva sınıfını yani burjuvaziyi oluştururlar. Burjuvazi nüfusun küçük bir azınlığını oluşturur ancak üretim araçlarına sahip olması dolayısıyla toplumsal gelirin aslan payını cebeye indirir. Burjuvazinin ekonomik gücü siyasi gücünün kaynağıdır. Çıkarları sömürü düzeninin devamından yana olduğu için toplumun başlıca gerici sınıfını oluşturur. Sömürülen sınıflar isyan etmediği sürece demokrat görünebilir ama ezilen sınıfları bastırabilmek için zaman zaman diktatörlük rejimlerini tercih etmekten, savaşlar çıkarıp katliamlar düzenlemekten çekinmez. Bu anlamda başta savaşlar olmak üzere modern tarihte insanlığın karşılaştığı büyük felaketlerin baş sorumlusu olan sınıftır.

Proletarya:

İçinde yaşadığımız toplumda burjuvazinin tam karşısındaki sınıf olan işçi sınıfına proletarya denir. Proletarya yaşamak ve ailesini geçindirmek üzere **üretim araçlarına sahip olmayan, emek gücünden başka hiçbir şeyi olmayan** bir sınıftır. Proletarya sadece kol emeği ile çalışan sanayi işçilerini ifade etmez. Öğretmen, büro çalışanı gibi kafa emekçileri ile tarım işçileri de proletarya sınıfının parçası olan proleterlerdir. Sınıfa proletarya denir, sınıfın tek tek mensuplarına ise proleter. Proleter fabrika, atölye, maden, tarla gibi üretim araçlarına sahip olmadığı için sadece ücretiyle geçinir. Toplumun çoğunluğunu oluşturur ancak sömürüldüğü için genellikle yoksulluk içinde yaşar. Proletaryanın küçük bir azınlığı biriktirdiği para veya kıdem tazminatı ile küçük üretim araçları elde ederek sınıf

atlayabilir. Bu kesim de genellikle en ufak bir krizde girişimini batırarak tekrar ait olduğu proletaryanın bağrına döner. Bu yüzden proletaryanın yüzünün gülmesi, kendisini, ailesini gelecek işçi kuşaklarını güvenceye alması ancak sömürü düzeninin toptan yıkılmasıyla mümkündür. Bu yüzden proletarya yaşadığımız toplumun **devrimci sınıfı**dır. Gücü üretici sınıf olmasından, tüm değerlerin kaynağı olan emek gücünün sahibi olmasından gelir. Proletarya bu gücü ancak birlik olduğunda kullanabilir. Grevler bunun en çarpıcı örneğidir. Burjuvazi milliyetçilikle, dini siyasete alet ederek, mezhepçilikle kullanarak, işçinin birliğini bozar. Proletaryanın her an devrimci niteliğini gösterememesinin sebebi budur. Ancak tarih işçi sınıfının burjuvazinin tüm çabalarına karşı birliğini sağlayarak iktidara ulaştığı devrimlerle proletaryanın devrimci bir sınıf olduğunu kanıtlamıştır.

İşçinin Programı

DİP programında kamulaştırma

“Devrimci İşçi Partisi, özelleştirmeye toptan karşı olmakla yetinmez; hem Kamu İktisadi Teşebbüsleri (KİT’ler) arasında özelleştirilmiş olanları, hem de sağlık, eğitim ve benzeri alanlarda gelişmiş olan özel kurumları (hastane, okul, üniversite vb.) topluca, bedel ve tazminat ödemeksizin, işçi denetiminde kamulaştırmak için mücadele eder. ...

Eğitim her düzeyde parasız olmalıdır. Tüm özel okullar, dershaneler ve üniversiteler işçi denetiminde kamulaştırılacaktır. ...

Parti, herkese eşit, parasız, nitelikli ve erişilebilir sağlık hizmeti verilmesi için mücadele eder. Bu çerçevede bütün özel sağlık kuruluşlarının işçilerin ve

emekçilerin denetiminde kamulaştırılmasını hedeflemektedir. ...

Devrimci İşçi Partisi, ... işçi iktidarında bütün büyük üretim araçlarını kamulaştırmayı, bütün bankaları kamulaştırdıktan sonra birleştirerek tek bir devlet bankası haline getirmeyi, dış ticareti bütünüyle devlet kuruluşlarının tekeli altına almayı, toplumun kaderini bir kumarhanenin mantığına bağlayan borsayı kapatmayı, toplumun kontrolüne verilmiş, kamu mülkiyeti altındaki üretim araçlarının tamamını tek bir merkezi demokratik plan çerçevesinde işçi ve emekçilerin ihtiyaçlarına karşılık verecek biçimde sosyalist bir planlama temelinde ve piyasanın belirleyiciliğini her geçen yıl daha çok gerileten bir tarzda kullanmayı hedefler.”

İşçinin Tüzüğü

DİP tüzüğünde bayrak*

“Partinin tanımı ve amblemi

Madde 2: Devrimci İşçi Partisi işçi sınıfının sosyalist, öncü, devrimci partisidir.

Madde 3: DİP’in, kır ve kent emekçilerinin birliğini, sosyalizm mücadelesini ve enternasyonalizmi simgeleyen, kırmızı zemin üzerine her biri sarı renkli orak, çekiç ve içinde kırmızı renkli dört rakamının bulunduğu yıldız figürlerinden; oranın etrafında beyaz renkli DEVRİMCİ İŞÇİ PARTİSİ ve sembollerin altında yine beyaz renkli DİP yazısından oluşan özel bir amblemi ve bayrağı vardır.”

Neden orak-çekiç?

DİP’in amblemi olan orak çekiç ve yıldız, birçokları tarafından SSCB (Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği) bayrağına benzetiliyor. Kimileri yıllarca işlenen anti-komünist propagandanın etkisiyle Rus bayrağı diyor. Oysa bayrağımızın Rus bayrağıyla en ufak bir ilgisi yoktur. Rus bayrağı Slav ırkını temsil eden mavi, kırmızı ve beyaz renklerden oluşur. Rus devletinin simgesi ise çift başlı kartaldır. Oysa **orak çekiç işçi sınıfının tüm kır ve kent emekçilerinin birliğini simgeler**. İşçi sınıfı tüm dünya çapında çıkarları ortak olan bir sınıftır ve komünizm düşüncesi ezilenlerin ulus, dil, din, mezhep, kültür vb. ayrımlarla bölünmesini reddeder. Bunun karşısında ileri sürdüğümüz ilke büyük devrimci Ernesto Che Guevara’nın “dünyanın neresinde olursa olsun, haksız yere bir insanın suratına atılan tokadı kendi yüzünde hissetmeyen insanlığından şüphe ederim” sözlerinde ifadesini bulan en-

ternasyonalizm (uluslararasılık) ilkesidir. 1917 Rus Devrimi, komünizmin bu vazgeçilmez ilkesi ile hareket eden Bolşeviklerin önderliğinde başarıya ulaşmıştır. Bu devrimle birlikte kurulan işçi devleti kendisini herhangi bir ulusa ait olarak tanımlamamıştır. Sovyet kelimesi Rusça konsey/şûra anlamına gelir ve işçi temsilcilerinden oluşan meclisleri ifade eder. Tarihin ilk işçi devletinin adı Lenin ve Trotskiy’in önderliğinde Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği olarak belirlenmiştir. Rus ulusuna ve Slav ırkına ait renklerin ve simgelerin yerine işçi sınıfının ve özgürlüğün rengi olan kırmızı ile işçi ve köylü birliğini simgeleyen orak çekiç benimsenmiştir. Bir işçi devleti olan SSCB modern tarihte bir ulusun ya da coğrafyanın simgeleri yerine evrensel simgeleri benimseyen ilk ve tek devlet olmuştur. Devrimci İşçi Partisi insanlığın bu büyük devrimci kazanımını kendi bayrağına yansıtma onurunu taşımaktadır.

* Bu bölümler, Devrimci İşçi Partisi'nin Program ve Tüzüğü'nden alınmıştır.

Öncü İşçi ne diyor?

Sömürünün sonuçlarını hafifletmek değil nedenlerini ortadan kaldırmak: İşçi denetiminde kamulaştırma

Uluslararası Çalışma Örgütü'nün (İLO) yayınladığı rakamlara göre dünya nüfusunun altıda birinin yani 1 milyardan fazla insanın karnı aç; 170 milyon çocuk yetersiz beslenme nedeniyle fiziksel gelişme hastalıklarına yakalanıyor, her yıl 2 buçuk milyon çocuk açlıktan ölüyor. Türkiye'de durum farklı değil. Türkiye gelir eşitsizliğinde en üst sıralarda yer alıyor. En zengin yüzde 10'luk kesim milli servetin yüzde 78'ine sahip. Kaymak tabakayı oluşturan patronların evine ayda ortalama 148 bin Lira (eski parayla 148 milyar lira) girerken 15 milyon asgari ücretli son zamlarla evine ancak net 949 TL götürebilecek.

Patronlar kârlarını, işçiler hayatlarını riske eder

Bu büyük eşitsizliklerin kaynağı patron sınıfının daha zeki olması, daha çok çalışması değil. Patronlar diyor ki "biz risk alıyoruz"... Hayır, patronlar, yerin yüzlerce metre altında kömür çıkaran, onlarca metre yükseklikte inşaatlarda çalışan, tonlarca demiri çeliği işleyen, dinlenmeden, uykusuz, yarı aç yarı tok merdiven altlarında çalışan, kimyasal maddeler soluyan, nemli evlerde kalan, balık istifi toplu taşıma araçlarında, servislerde işe gidip gelen işçilerin aldığı riskin yanında risk alıyorsa kârlarından olur, işçilerse hayatlarından.

Eşitsizliğin ve sömürünün kaynağı özel mülkiyettir

Bu eşitsizliği yaratan, üreten işçiler olması, fabrikalardan, tarlalara ve madenlere tüm bu yerlerde kullanılan makine ve teçhizata kadar her şeyin mülkiyetinin patronlarda olmasıdır. Bu sayede patronlar işçilere ancak yaşayabilecek kadar ücret verip yüksek kârları ceplerine indirme haklarını kendilerinde görüyorlar. Soma'da, Ermenek'te, AVM, köprü inşaatlarında, tersanelerde olduğu gibi işçilerin hayatları ile patronların kârlarını bir arada korumak mümkün değildir! Soma'da katledilen işçilerin ardından iş saatleri kısaltılır kısaltılmaz maden işletmecileri "battık mahvolduk" diye feryat edip işçileri işten atmaya başladılar. Patronlar "ya çalışarak öl ya da işsiz kalıp açlıktan öl" diyor! İşçilerin durumunun nispeten daha iyi görüldüğü sektörlerde de durum farklı değil. Mesela sendikali çalışmanın yaygın olduğu oto-

motiv fabrikalarında patronlar kârlarını katıyorlar, ihracat rekorları kırıyorlar ama işçiye ancak yüzde 9 zam veriyorlar. Belki bu işçiler her gün ölümlerle yüz yüze gelmiyor, nispeten daha fazla ücret alıyorlar ama daha fazla sömürülüyorlar. Çünkü patrona kazandırdıklarından çok daha azını evlerine götürebiliyorlar. Üretim bantlarında 2 dakikada 70-100 bin Liralık arabalar üretip dakikada en fazla 10 kuruş kazanabiliyorlar.

Kapitalizm koşullarında bile devlet mülkiyeti özel mülkiyetten iyidir

Elbette ki bu yetmez. Özel sektöre ucuz hammadde ve ara malı sağlayan devlet şirketleri de aynı özel şirketler gibi işçileri sömürüyor. Onlar da özel sektöre ucuz girdi sağlamak için işçiden kismaya çalışıyorlar. Ancak yine de tecrübenin tüm işçi sınıfına gösterdiği gibi devlet işletmelerinde örgütlenmek ve daha sağlıklı koşullarda çalışmak, sömürüyü nispeten azaltmak, daha fazla iş güvencesine sahip olmak mümkün. O yüzden işçi sınıfı işsizlik, yoksulluk ve kural dışı çalışma anlamına gelen özelleştirmelere karşı mücadele etmiştir ve etmektedir.

İşçi denetimi

Devlet işletmelerinin patron partilerinin hükümetleri tarafından arpalık olarak kullanıldığı, yolsuzluk bağına sokulduğu bir gerçektir. Ancak yolsuzluğun çözümü özelleştirme olamaz. Tüm devlet işletmeleri işçi denetimine girmeli, özel işletmeler de işçi denetiminde kamulaştırılmalıdır. Çoğu kez üretimin inceliklerini mühendislerden bile daha iyi bilen işçilerin üretimi denetlemeleri hem verimliliği artırır hem de bu denetim, yolsuzluğu engellemenin biricik yoludur.

Yalancı kamulaştırma değil işçi denetiminde tazminatsız kamulaştırma!

Kapitalist hükümetlerin 2001 krizinde Türkiye'de, yakın dönemde 2008-2009 krizinde ise ABD ve Avrupa'da batan şirketleri kamulaştırarak sermayenin borçlarını üstlendiğine tanık olduk. Bu girişimlerin bizim savunduğumuz kamulaştırma ile uzaktan yakından ilgisi yoktur. Bu örneklerde kamulaştırılan sermayenin borcudur. Bu borç vergiler aracılığıyla emekçi halka ödetilmiştir. İşçi denetiminde kamulaştırmada ise sermayeye tazminat ödenmeyecektir. Söz gelimi bankaların işçi denetiminde kamulaştırılmasıyla halkın zorunlu gıda, barınma, eğitim vb. harcamaları ile oluşan kredi kartı borçları silinecektir. Köylünün esnafın aldığı kredilere uygulanan tefeci faizleri sıfırlanacaktır.

Hisselerin işçilere satılması işçiyi fabrikaya ortak etmez!

Bugün şirketlerin hisselerinin halka açılmasıyla herkes gibi işçiler de bu hisseleri satın alma olasılığına sahip oluyorlar. Bu durum işçilerin sermayeye ortak olduğu anlamına gelmez. Olsa olsa işçiler çok cüzi bir gelir karşılığında şirketin finansmanına katkı sağlamış olurlar. İşçiler böylece şirketi denetleme hakkına sahip olamazlar. Alacakları ücreti arttırmalarının yolu hâlâ en iyi ihtimalle toplu sözleşme yapmaktır. Ayrıca Kardemir'de olduğu gibi hisselerin işçilere satışı gizli özelleştirme anlamına gelecektir. Kardemir'de işçiler hisse almış sonra bu hisseler sermaye sahipleri tarafından toplanmıştır. Bu yüzden işçilerin fabrikayı denetlemesi hisse almakla değil fabrikanın mülkiyetinin devlete geçmesiyle mümkün olur. Fabrikanın devletleştirilmesi sürecinde işçiler fabrika komiteleri aracılığıyla esas belirleyici konuma gelebilirler. Bunun örnekleri ilk muzaffer işçi devrimi olan 1917 Rus Devrimi'nde ve başka devrimlerde sıklıkla görülmüştür.

Ekonomiyi emekçi çoğunluğun çıkarına yeniden düzenlemek için

Bugün tüm ekonomi, üretim araçlarının ve bankaların özel mülkiyette olması yüzünden bir avuç sömürücü azınlığın çıkarına düzenlenmektedir. Devlet mülkiyeti ise ekonominin emekçi çoğunluk lehine planlanmasının ilk adımıdır.

Ateşi düşürmek değil hastalığı tedavi etmek için

Liberal, sağcı, muhafazakâr burjuva partileri ya da sol görünümüne sahte sosyal demokratlar büyük eşitsizlikleri bir az olsun hafifletecek öneriler yapmakla yetinmiyorlar. Kimisi sosyal yardımlarla sadaka dağıtarak yoksulları açlık sınırında yaşatmayı marifet sayıyor, kimisi kredilerle, kredi kartlarıyla insanları elde etmediği geliri harcamaya zorluyor, halkı borç kölesi haline getiriyor. Bu tür önlemler hastanın ateşini düşürmek için aspirin vermeye benzer. Ateş biraz düşse de ilacın etkisi geçtiğinde hasta daha da kötüleşir. İşçi denetiminde kamulaştırma ise hastalığın asıl nedenine yönelir. Eşitsizliğin ve sömürünün kaynağı olan özel mülkiyetin ortadan kaldırılmasını hedefler.

